

Museumschip de Hudson wordt geknipt en geschoren

Schoonspuiten, schuren, verven en weer strak in de lak: de historische zeesleper Hudson krijgt een grote beurt. „Van buiten ziet hij er straks weer pico bello uit. Maar binnen blijven we met emmertjes zitten vanwege het lekkende dek.”

Susanne de Bruin
Maassluis

Het groot onderhoud aan de buitenkant is in 2012 voor het laatst uitgevoerd. „Het is nu echt hard nodig. Hij ziet er belabberd én gebladderd uit”, aldus Eric Spanjer, voorzitter van Stichting Help de Hudson.

„Ik ben heel blij als het schip over een week of twee terugkomt en er weer pico bello uitziet, dat verschil ga je écht zien. Het was ook fijn dat we voor dit onderhoud zelf genoeg geld gespaard hadden en niet hoefden aan te kloppen bij allerlei fondsen”, aldus Spanjer. Deze opfrisbeurt kost de stichting zo'n 35.000 euro. „Een flink bedrag, hierna is onze buffer wel op.”

Authenticiteit behouden

En dat terwijl er nog een veel grotere klus wacht: „Ons dek lekt.

Daarom staan er nu emmertjes op de banken van de officierskamer wanneer het regent.” De Hudson werd gebouwd in 1939 en is de laatste vooroorlogse zeesleper in Nederland. De boot is dus varend erfgoed. Het houten dek vervangen door kunststof platen is daarom geen optie, want dan verdwijnt de authenticiteit, stelt Spanjer. „En dan praat je al snel over tweeënhalve ton. Daar zullen we toch wel fondsen of subsidies voor moeten aanschrijven.”

„Het is duurzaamheid wat de klok slaat bij erfgoed”, vervolgt Spanjer. Zo werden vorige maand in het kader van de aankoop van het pand voor de maritieme broedplaats LivingLab mogelijkheden voor de verduurzaming van de Hudson gepresenteerd. „Wij vragen ons sterk af of dat zal werken. Met bijvoorbeeld zonnepanelen tast je toch het uiterlijk aan.”

▲ Archiefplaat uit 2015 waarop de Hudson er nog een stuk frisser uitziet. ARCHIEFFOTO HANS GROOTENHUIJS

Met de Hudson wil de stichting juist een stuk historie bewaren. „Hij heeft behoorlijk wat cultuurhistorische waarde.” Zo voer de Maassluise zeesleper tijdens en na de Tweede Wereldoorlog over de hele wereld om reddingsacties uit te voeren. Tot aan de jaren 60 bleef hij actief, waarna hij werd opgekocht en omgebouwd tot schilferijsfabriek in de visserij.

„Het toeval wil dat de Hudson toen 25 jaar lang in de haven Stellendam lag. Dus hij komt-ie een beetje thuis”, vertelt Wil van der Linde, secretaris bij de stichting. In 1989 dreigde de sloop maar werd de boot gered door Vlaardinger Piet de Nijs, die zijn heldendaden kent. Samen met andere enthousiastelingen zorgde hij ervoor dat het schip in oude staat werd

hersteld. In 2003 werd museumschip Hudson geopend. „We vieren dus binnenkort een jubileum”, concludeert Van der Linde.

De baard geknipt

Morgenochtend vaart de Hudson, onder begeleiding van sleepboten de Tonijn en de Adriaan, naar de scheepswerf in Stellendam. „Daar wordt hij geknipt en geschoren. Dat is een oude term voor schoonspuiten: „Vroeger werden de beestjes en plantjes die aan de onderkant van het schip groeien ‘de baard van het schip’ genoemd.”

Daarna wordt het schip opgeschuurd en doorgeroeste platen worden vervangen. Dan krijgt het een frisse laag verf en gaat de oude zeesleper strak in de lak. „Eigenlijk doen ze op de scheepswerf alles waar wij als vrijwilligers niet bij kunnen. Op het dek durven wij zelf ook wel te verven maar de onderkant gaat gewoon niet. Hetzelfde geldt voor de masten die worden gebikt. Daar komen nieuwe vlaggenlijnen en katrollen op.” De heren hopen dat de Hudson voor de feestdagen weer op zijn plek ligt. „Anders is het zo saai in de haven, zonder museumboot die versierd is met lampjes.”